

Lassalle (laszal) Jean Louis, fr. baritonénekes, sz. 1847. dec. 14-én, megh. 1909. szept. 8-án, Párizsban. 1867-ben lépett fel először Brüsszelben, majd a párizsi nagy opera tagja lett. 1886. márc. 11-én fellépett nálunk is, a M. Kir. Operaházban, az »Afrikai nő«-ben, mint Nelusco, 15-én a »Rigoletto«-ban, 26-án »Tell Vilmos«-ban, 30-án »Hamlet«-ben, majd 1887. máj. 3-án újra ellátogatott hozzánk, ekkor a »Hamlet«, »Afrikai nő«, »Rigoletto«, »Tell Vilmos«, »Faust«, »Don Juan« operákban ünnepelték. Az ő tanítványa volt Beck Vilmos baritonénekesünk. (L. o.)

Lassú beszéd a rendes ütemnél lassúbb módja a beszédnek. Általánosságban kerülni kell, ha csak a szerep, a színpadi helyzet vagy a műfaj meg nem kívánja, mert megfelelő élénkség híján nem tudja lekötni a hallgató érdeklődését és unalmassá válik. Ha ily lassú beszédnél sok a hangsúly, akkor éneklővé és fárasztóvá, ha kevés a hangsúly, úgy monotonná, kifejezéstelenné válik a beszéd. A túlságosan elnyújtott beszédet vontatott beszédnek nevezzük. Átvitt értelemben a túlságosan halk beszédet is lassú beszédnek mondják. (V. ö. Gyors beszéd.)

Lassú István, a Magy. kir. udvari kancelláriánál irattári segéd, a Magy. Tud. Akadémia lev. tagja, sz. 1797. ápr. 12-én, Visken (Máramaros m.), megh. 1852. jan. 19-én, Pesten. Értékes színészeti cikke: »A' Drámai Költés és annak Históriaja.« (Ebben a görög, római, olasz, francia, angol, spanyol, német és magyar dráma történetét tárgyalja.) Ismerteti: »Tudományos Gyűjtemény«, 1826. VI. kötet, 1. oldal.

Lássuk a medvét! — kifejezés a színház világából indult ki. Ugyanis egy alföldi tanyai ember betért a kecskeméti Király Károly-féle színházba, ahol azt hitte, hogy most medvetáncoltatási látványosságban lesz része. Bár a színelőadás tetszett az atyafinak, de azért türelmét nem tudva leküzdeni, az előadás vége felé így kiáltott fel: »Nem ér ez a sok beszéd egy fakóvát sem; lássuk már a medvét!...« Gyulai Pálnak kedves szólásformája volt, ha tréfásan azt akarta mondani:

lássuk a dolog lényegét. (A kifejezést ismerteti: Szilágyi Sándor: »Magyar Emleklapok«. 1850. I. kötet, 258. oldal. »Magyar Polgár«, 1902. márc. 12. és »Magyar Nyelv«, 1927. 3—6. füzet, 207. oldal.)

László Ambrus, színész, sz. 1885. márc. 25-én, Istensegítsen (Bukovina). Színész lett 1920-ban.

László Andor, színész, sz. 1897. febr. 19-én, Budapest. Édesatyja dr. László Frigyes orvos, Budapest. A Barsay uccai gimnáziumban érettségizett, azután két szemeszt a műgyetemen töltött, majd a háború alatt átiratkozott a jogra, ahol négy szemeszt végzett és a Keleti akadémia három hónapos tiszti kurzusát. A háború végéig katona volt és mint főhadnagy szerelt le. Kitüntetései 2 kis ezüst, 1 bronz vitézségi érem, Signum laudis, sebesülési érem és Károly csapatkereszt. 1919-ben Rákosi Szidi színiiskoláját végezte. Énektanulmányait pedig egyrészt a Zeneakadémián, másrészt Erényi K. Antal énekmesternél. A Rákosi-iskolából Beöthy László leszerződtette a Király Színházhoz, onnan a Blaha Lujza Színházhoz került. Főbb szerepei: Pedro (Offenbach), Páris (Szép Heléna), Illésházy (Lili bárónő), Gróf (Szép asszony kocsisa), Colisano (Balga szűz), Luigi (Miss Amerika), Nobody (Aranypáva). Állandóan vendégszerepelt Erdélyben, főleg Kolozsvárott, Aradon, Nagyváradon, Temesvárott, ahol az összes nagy operetteket kreálta, u. m. Marica grófnő, Cirkuszhercegnő, Csikágói hercegnő, Orlov, Fraskita, Alexandra, Kék mazúr stb. Vendégszerepelt Bécsben és Berlinben is. (Gräfin Maricza, Pustaliebchen stb. darabban.) Mint hangversenyénekes a Zeneakadémián önálló estélyeket adott szép sikerrel. 1928. szept. havában a berlini Theater am Zoohoz hívták meg.

László Béla, színész, sz. 1900. nov. 6-án, Sepsiszentgyörgyön. Színpadra lépett 1926. szept. havában.

László Dezső, színész, sz. 1869-ben, Gyöngyösön. Színpadra lépett 1888. okt. havában Makó Lajos színigazgatójánál.

László-Doria, énekesnő. (Lásd: De Caux Mimi.)